

Leo Climent
Per la senda
de les flors

L'ECLÈCTICA

bromera

Premi Novel·la i Falles de Cullera

1
JO SOC L'ELEGIT

Jo vaig nèixer en un poblat naturista situat a la muntanya al nord de València, bàsicament era el que vosaltres coneixeríeu com una comuna. Allí vivia jo amb ma mare. A mon pare no l'he conegut mai, ni m'han parlat mai d'ell, es veu que és una figura prescindible sobretot en els llocs de civilització avançada com són els poblats naturistes. Sense escoles, ni fàbriques ni agents de l'autoritat, tot ho féiem entre nosaltres, no coneixíem la propietat privada i tot era comú i compartit. Normalment, en els temps de bon oratge anàvem sense roba, però això la nostra classificació entre món civilitzat, el nostre, i el tèxtil, o siga, el món dels que aneu vestits.

Érem vegetarians, rebutjàvem qualsevol contacte amb la civilització artificial, amb les ciutats i els seus invents, la televisió, els diaris, el sistema escolar i sobretot evitàvem tot allò que ens impedira el contacte ple i total amb la natura.

Ara bé, malgrat que no hi havia escoles, la instrucció era una cosa bàsica i li dedicàvem molt de temps, cadascun de nosaltres tenia un instructor o tutor que anava contant-te i descobrint-te tots els secrets de la natura però sense llibres ni quaderns. Tot estava escrit a la natura, em deia el vell Horaci, que així s'anomenava el meu tutor.

Recorde les innombrables xerrades que teníem al voltant de la humanitat i el seu futur. I les ferotges crítiques que Horaci dedicava a la vostra decadent civilització, als tèxtils. Doncs bé, una de les coses que em feu abandonar el meu poblat és que

Horaci havia vaticinat, i ell no solia fallar, que la Terra s'extingirà allà per l'any 2050 i que, si no s'hi posava cap remei, tots tornarien a les cavernes una altra vegada perquè ho hauríeu acabat tot, el menjar, l'energia... i tornarien a vestir-vos amb pells i a caçar amb un bastó a les mans. Això si no vos havíeu devorat abans entre vosaltres.

I així, convençut que el vostre món estava en les darreries, vaig acordar amb Horaci que un dia jo eixiria a la vostra decadent civilització per esbrinar quins eren els vostres errors i així que nosaltres no els poguérem repetir. I una nit em vaig decidir a entrar a la vostra terra.

Era el meu moment i jo era l'elegit, però no imaginava de quina manera se'm manifestaria el destí, i aquella nit, mentre tots sopaven, jo me n'aní xino-xano costera avall.

En començar a caminar per la carretera asfaltada vaig veure com se m'acostaven dos llums que m'il·luminaven perfectament i que s'acostaven ràpidament. Jo alcí el braç per saludar-los però segurament no em veren bé, perquè jo sé que encara no brille com deia Horaci que llueixen les persones sabudes. La qüestió és que el vehicle no frenà sinó que m'investí i aní a raure rodolant, rodolant, a un rierol al costat de la carretera. I d'aquell colp encara em fa mal al cap.

Del centre d'aquell focus eixiren unes figures vestides de blanc. Em pujaren al camió i volien portar-me a un hospital, però com que era suportable el dolor de cap, vaig preferir anar jo caminant. Em deixaren a les primeres avingudes de València i crec que em quedí mitja hora mirant tot el malbaratament inútil de llum de la ciutat. Però jo necessitava trobar-me amb algú d'aquesta civilització, la meua no era una missió contemplativa, i la sort m'acompanyà des d'un principi. Necessitava parlar, investigar, relacionar-me i el lloc per trobar gran quantitat de gent m'aparegué anunciat en grans cartells segons anava

entrant a la ciutat, tenia al davant l'anunci d'un espectacle: «Única actuació de Dani Sants a València, hui al nou estadi del Llevant UE».

I em vaig incorporar al camí per on ja circulava una gran gentada. Una gran aglomeració de joves es dirigia en peregrinació cap a l'estadi. Em posí a escriure la meua primera impressió del que estava veient, amb una mica d'emoció, no podia negar-ho. Tots juntets i cadascú per la seua banda però tots en la mateixa direcció i amb la mateixa intenció: volien veure el gran Dani Sants.

Quan vaig veure que el lloc on anaven era com un santuari, de seguida m'adoní que allò es tractava d'una cerimònia especial, sense cap dubte es dirigien a un lloc de culte, un temple, una zona de peregrinació, i és que a la Terra hi ha zones especials on els déus solen aparéixer amb més freqüència, d'açò se'n diu *santuaries*, i n'hi ha molts i molt famosos a la Terra, Lourdes, Fàtima, i ara, l'estadi del Llevant a València. De vegades no apareix el déu en primera persona, potser perquè està massa afaenat i per això envia un missatger seu com ara és el cas d'aquest Dani Sants. No cal que vos diga que nosaltres allà al poblat no tenim ni déus ni coses d'eixes.

De seguida vaig fer contacte amb un grup de tres joves molt amables que em saludaren efusivament mentre jo escrivia, s'aturaren per convidar-me i jo de veritat m'alegrí i els escoltí amb atenció encara que semblaven pobres. La visió de la seua vestimenta així m'ho feia pensar: els pantalons eren emprats, segur, perquè estaven trencats, esgarrats, esfilagarsats, amb forats i talls. A un d'ells se li veien els genolls, segurament els havien vestit en una institució de caritat.

Duien els cabells despentinats, com si s'acabaren d'alçar del llit... i això que era ben de nit, però no m'importà, pareixien amables i ja havia decidit contactar amb ells.

Jo, en canvi, donava gust de veure'm, portava els cabells ben pentinats, a la romana, amb la clenxa ben feta i amb la camisa per dins i ben botonada, fins al coll, i la més planxada que havia trobat, que així ho havia vist una vegada en una revista de joves elegants que tenia ma mare amagada en unes golfes. Jo anava com un bon xic, no com ells, que feien pena.

Quan em veren, el meu aspecte els va sorprendre, és clar, jo anava ben presentable. La meua camisa de quadres i una corbata fineta perfectament col·locada els va sorprendre.

–Heu vist aquest paio?

–Calla i no critiques. Qui no és estrany hui en dia? Qui és normal? –va afegir una xica.

–De què vos estranyeu? Deu ser d'una nova tribu que no tenim fitxada, deu ser un *mod*.

Jo els vaig somriure i ells continuaren:

–Penjat! Què fas? De marxa? Com et diuen?

–Soc Pi, i vaig buscant...

–Pi? Per allò del 3'14159?

–No, ni de bon tros! Perquè ma mare em va tindre sota un pi.

–Mira quina gràcia! I si t'haguera tingut en un taxi, com et dirien?

–Què busques?

–Entrades? Va, vine-te'n amb la penya i espavila! Pega darrere, hi ha molta basca; si no ens afanyem ens xaparan la porta. I ja ens la pagaràs.

Sobre el seu llenguatge no vaig tindre tampoc massa problemes, de seguida el vaig aprendre. L'idioma d'aquesta gent no té més de quatre-centes paraules, era evident que no coneixien un llenguatge més complex, segurament eren pobres... La qüestió és que ens encaminàrem cap a la porta del temple del Llevant UE.

Als voltants de l'entrada es podia observar un munt de paraletes on els mercaders bescanviaven coses, amulets dels seus

ídols, objectes màgics que tenien poder perquè provenien del ser que adoren: samarretes, collars...

Unes grans pancartes a l'entrada havien retratat Dani Sants com un bon jove, ben fet, amb mig cos despullat i amb els cabells rebolicats com si s'acabara també d'alçar del llit, un posat modern, deien, amb la barba de tres dies, com si l'hagueren rescatat després d'un naufragi. Vaja, talment un refugiat o també podia vindre del desert, mig nuet i desendreçat, una cosa ben normal per als profetes.

Els companys que m'havia trobat: Bert, Xesca i Laia. Tots els noms eren diminutius, s'havien retallat el nom perquè era un costum. Així, si et digueren Nicomedes, el teu nom seria *Nic* i si t'anomenares Fulgenci, aleshores series *Ful*. És molt fàcil d'entendre, per això segur que Dani ve, per exemple, de *Danislau* o *Danisauri*, noms no massa estranys en aquest món decadent.

I una hora després d'entrar al camp començà l'espectacle, jocs de llum i música estrident que indicaven l'inici de la cerimònia, la gent embogia, Xesca i Laia cridaven histèriques, Bert l'insultava, però amb afecte. Tothom cridava com si fora boig, es mossegaven els punys, xiulaven i ploraven. Mai no havia vist una manifestació tan gran de fe. I de sobte aparegué Ell, entre el fum de l'infern i els llums celestials, allí estava, tot sol, tot il·luminat, era Ell! Dani Sants!

I més explosions, focs artificials, músiques eixordadores i acords triomfals. Era el salvador, sens dubte, vestit de blanc i aparegué entre una fumera magnífica. Un cor de veus s'acordà en un estrèpit esborronador i sonaren els primers acords.

Començà gesticulant, demanant que el seu auditori alçara les mans, els tenia embadalits. La primera oració fou amb música i fou seguida per tots. Laia i Xesca es retorcién al ritme que Ell marcava. I per si no fora prou, de sobte a la base de l'escenari

s'amuntegà la gent d'una manera descontrolada per veure'l més a prop, perquè Dani s'havia llevat la camisa i ballava mig nu de cintura cap amunt, la movia per l'aire, la feia rodar com una baldufa. Qui seria l'afortunat que la rebria? Allò era una relíquia i els humans tèxtils adoraven de veritat eixes coses.

A mitjan concert, Xesca m'explicà que a l'endemà era el seu natalici, feia dihuit anys i per això la festa aquella nit havia de ser única, em digué que convidava tothom a sa casa, era el principi de la seua nova vida, complia la majoria d'edat!

Entre els humans, aquesta data és important, perquè suposa que ja els pares et poden tirar de casa, és una llei que tenen a tots els països, d'açò ells diuen «llei de vida» i ho fan per deslliurar-se definitivament del castic dels fills.

—Hem d'anar a pels regals de Xesca abans —em comentà Bert.

Com jo no sabia massa bé què era allò del regal li demaní que m'ho explicara. Per això pensí que jo també havia de fer-li un bon present, alguna una cosa important, és costum que es regalen coses inútils però boniques i el regal dels díhuit anys és un dels més importants. I comencí a pensar...

Dues hores més tard, quan ja la gent s'havia rendit, caiguda pel terra, cansada, gitada i tirada de qualsevol manera, algú demanà que per favor ja podien anar-se'n a descansar.

—Tenim el cotxe aparcad al sector 37...

Jo continuava pensant en el regal.

La gent eixia a bon ritme, però de sobte em trobí sense voler envoltat de grups de fans histèrics i un núvol de fotògrafs i periodistes que assetjava Dani. Crits i ensopegades, flaixos i llampades de llum perseguien l'ídol que no sabia ni com ni on amagar-se. El servei de seguretat, uns quants guardaespalles, no donaven l'abast i casualment vaig trobar-me amb ell quan fugia per una escletxa que havia trobat entre aquell mur humà de fotos, micròfons i periodistes.

Dani Sants volia escapar-se, cosa que jo vaig aprofitar i agafant-lo del braç el portí entre un manyoc de cables i l'amaguí darrere d'uns baffles de l'equip de so mentre la gentada d'admiradors i premsa passaven de llarg.

–Amaga't ací i no digues res –li vaig demanar.

I aquest, vist que jo el podria salvar, feu cas al desconegut que tenia al davant. Els periodistes es quedaren dubtant quan ja no el veren. Al cap d'uns minuts, quan ja tot era més tranquil, vaig treure Dani i em demanà:

–Amaga'm, per favor, que el meu servei d'escortes es veu que s'ha perdut i a mi m'han deixat tirat, amaga'm mentre passa tot açò!

I el vaig veure tan preocupat que li proposí que se'n vinguera amb nosaltres, uns simples mortals. Ràpidament acceptà, era allò o tornar a la marabunta de fans, fotògrafs, periodistes i bojós que l'assaltaven per arrancar-li la camisa i tot el que es presentara. Mentre m'esperava amagat, jo aní al sector on era aparcat el cotxe i els vaig fer que el portaren a la porta de darrere de l'estadi. Pujà Dani ràpidament al seient posterior del vehicle sense que els meus companys el veren. Tan extasiats com anaven cantant les mateixes cançons que acabaven d'escoltar.

Arrencà el cotxe i en entrar als primers carrers de València arribàrem a un semàfor i fou quan ens col·locaren la fallera al seient, sense preguntar, clar.

–Hola. És una emergència –ens demanà la fallera–, només m'heu de portar quatre carrers més enllà. No patiu, és una qüestió de seguretat. –I es col·locà al mig.– És una emergència. Vosaltres direu què fa un home fet i dret vestit de fallera, no? –començà a excusar-se–. I vos entenc.

–Sí, ja m'havia imaginat jo que amb eixa barba...

–Soc el president de la falla Plaça de la Pau, estava de presentació i hi havia convidats uns clients xinesos a l'acte perquè

el veren i després em signaren uns contractes. Però resulta que he tingut un problema amb uns periodistes i per això he decidit eixir una miqueta a prendre l'aire, fins que passe eixe embolic, en qüestió de minuts tornaré a l'acte i res, agrair-vos el detall d'haver-me arreplegat perquè no sabeu com de pesats són eixos periodistes. Tot ha sigut això, necessitava respirar una miqueta i ací estic, entre amics, espere.

I Dani Sants, al qual jo havia rescatat del concert moments abans també fugint dels periodistes, des del fons del seient volgué corroborar-ho.

–Així és, no hi ha cosa més pesada que un munt de periodistes sempre amb les mateixes preguntes. Ho entenc perfectament.

–Home! Dani Sants! La meua filla és admiradora teua, con-victa i confessa –afegí la fallera.

Les dues xiques que anaven davant, mig extasiades pel concert que havien presenciat, com que anaven cantussejant no s'havien adonat que al darrere del cotxe s'havien col·locat dos desconeguts de sobte entre Bert i jo. Es giraren i la imatge que veren les deixà bocabadades. No sabien què dir. La visió de quatre persones embotides al seient no era fàcil d'explicar. I gràcies que el quart component era un amic seu que intentava sobreviure en un racó del seient. La primera pregunta se l'emportà l'amic callat i mig esclafat.

–Bert! Com ha entrat aquesta gent al cotxe?

I de seguida la pregunta es tornà per a la fallera, que era ben visible.

–Què fa vosté al meu cotxe? Qui és vosté? Com ha pujat? Qui l'ha convidat? Ah! Ja ho sé, tu ets un *boy* que m'heu portat per a la meua festa. Que grans sou! Quina ocurrència! Però... portes molta roba per a despullar-te, no creus?

–I... tu! –Mirant al cantant.– Sí! Tu ets... tu ets...

–Sí, jo soc Dani Sants, que també vaig fugint dels fotògrafs.

–Açò sí que és una festa d’aniversari! Amb Dani Sants en persona!

–No, si jo, ara quan veja el camp lliure baixaré del cotxe, jo no vull molestar.

–Però per què? Tu no molestes! Tu te’n vens a ma casa, que per això mane jo –afegí Xesca.

–Tots a ma casa! Dani, la fallera i el friqui. Esteu convidats i no hi ha discussió possible! Tots sou fugitius, no?

–No, no, disculpe, senyoreta, jo a més a més soc el conseller de Comunicació del govern de la Generalitat i president de la falla...

–És igual, la nit és llarga i tu també tens lloc a ma casa. Festa! Festa!

Però en arribar al xalet de Xesca vérem que els periodistes que perseguien Dani no ens havien perdut de vista i a més a més els que acaçaven el conseller s’hi havien afegit a la processó de vehicles que arribaren a la rogalia del xalet. Per tant haguérem d’entrar el cotxe al garatge i amagar-lo per acabar d’escapolir-nos dels periodistes.

Ja asseguts i tranquils als sofàs del menjador, l’escena era curiosa. Per una banda estava jo, que acabava d’arribar a la ciutat des de les muntanyes, i no coneixia encara massa coses de la civilització tèxtil. Jo era un perfecte desconegut que volia conèixer món i complir la missió que m’havia encomanat la comuna.

A l’altra banda, una fallera amb una barba negra i atapeïda com la d’un bucaner i agafant amb les dos mans un maletí que no el deixava ni per anar a pixar. I finalment, el famós cantant que tenia les xiques encisades només amb la mirada.

–Aquest és el meu regal d’aniversari –vaig dir jo–, m’havia dit Bert que és costum regalar coses en els aniversaris i he pensat que era una bona solució...

Les xiques no s'ho creien, ens miraven als tres convidats, però el seu interès era principalment Dani. I embadalides passaren una llarga estona, preguntant-li a la seua estrella coses i més coses... Gomis, que així es deia el conseller, i jo estàvem quiets i callats. La fallera mirava de tant en tant per les finestres però semblava que no acabava de trobar el moment per eixir.

Jo mirava el vestit de fallera embadalit, mai en la vida m'haguera pensat que una dona poguera portar aquella allau de faena damunt. Era tan sorprenent que fins i tot en els homes parava bé, això sí, si vos heu de vestir de fallera, millor afaiteu-vos, no com el senyor conseller. Gomis i jo xerràvem del vestit i d'això de ser fallera. I segons el que m'explicà i vaig entendre...

Les falleres són unes persones que apareixen al mes de març per molts pobles del país i es vesteixen així per celebrar el ritual d'homenatge a sant Josep, un sant molt destacat. Sant Josep és a la Mediterrània com Thor als països nòrdics, és el déu del foc i dels trons. La gent es vesteix adequadament perquè els sacrificis li siguin favorables i enmig de cada plaça cremen com a ofrenes unes víctimes, que actualment són de cartó. El foc de les víctimes immolades arriba al cel i així el sant dona bones collites i salut.

El tema dels trons que fan petar a tothora i a tot arreu no ho tinc clar, potser per despertar els sants del cel i que estiguen a l'aguait per quan arriben les ofrenes i els sacrificis... o potser només és per espantar els mals esperits. No ho sé, un tema que he de continuar investigant.

Una volta passada la sorpresa i tots més tranquils, Dani s'oferrí a cantar una mena de concert amb una guitarra que li deixà Xesca per amenitzar-li l'aniversari. Les xiques l'escoltaren amb els ulls humits i encisades. Bert, per culminar l'esdeveniment, havia tret un micro de l'equip de música domèstic que hi havia al saló i començà a gravar-ho tot al mateix temps que connectava

el mòbil i una càmera de vídeo. Tot el recital de Dani va quedar gravat en un CD.

El cansament feu que caigueren tombats pels sofàs i al final tot el món acabà adormint-se.

GOMIS CONFIDENCIAL

Eren ja les sis de la matinada i les xiques estaven abraçades, mig endormiscades al costat de Dani. I així, tombats pels sofàs arribaren les primeres hores de l'albada. La fallera Gomis, només ell, tenia un sofà sencer ocupat.

A la fi, Dani es despertà i volgué prendre l'aire, ja hi havia prou claror, agafà la porta del jardí i volgué eixir, però encara no havia xafat quatre passes sobre la gespa, aparegué un munt de càmeres fotogràfiques, flaixos, fotos, crits, arraps i espentes, periodistes que pujaven i després queien tanca avall amb crits i rodolons... Havien trobat a l'ídol i, a més a més, l'havien immortalitzat amb centenars de fotos. Dani se n'entrà aclaparat.

–Ja m'han tornat a trobar! –exclamà atemorit.

–Dani, amb qui has passat la nit? –li preguntaven els periodistes–. Ja ho sap la teua núvia? Li ho diràs? Et posarà una demanda? És una menor la teua núvia actual? Com li diuen? No tardarem gens a aclarir-ho, és de veritat una menor?

I se n'entrà tot tremolós per preguntar:

–Xesca, quants anys tens?

–Em falten dos hores per als díhuit, a les huit del matí els compliré.

–O siga, una menor!

–Jo ja en tinc díhuit –digué Laia.

–Bé, l'hem cagada ben bé! Ells necessiten una menor per a armar-la. De segur que ja ha començat la campanya.

–I jo? –preguntà Gomis–. Jo soc més conegut que ningú, soc un càrrec públic i gràcies que encara no saben que soc ací dins, quan ho descobrisquen tot el govern entrarà en crisi, tots en la corda fluixa. I com a president de la falla, veges tu, un president que és enxampat fugint...

Tot s'ha de dir, el conseller, una volta s'havia llevat el vestit de fallera i així de carrer, perdia molt, la veritat. La sort és que era de la mateixa mida que el pare de Xesca i alguna cosa pogué aprofitar de la seua roba.

–Quin és el vostre problema? –demaní jo–. Demostrar als periodistes que no estàveu fent res malament? Doncs mira, podem dir-los que era una obra de caritat, que Xesca és... una malalta terminal de leucèmia, per exemple, i tu, Dani, per fer-li un favor, per acomiadar-la d'aquest món, li has oferit un concert a sa casa, un recital privat, íntim, així entre amics i sense mitjans de comunicació, per no fer-te l'important sinó perquè t'estimaves més la discreció. I tu –mirant a Gomis–, com a conseller de comunicació volies transmetre-li un missatge d'ànim i consol per part de tot el govern... en aquests darrers moments és d'agrair que els polítics es detinguen un moment en la seua atrafegada vida per mirar pels ciutadans necessitats i Xesca ara, més que mai, necessita el recolzament de tots.

–Sí, sí, excel·lent! Jo vull ser la malalta –feia Xesca.

–I com ens ho farem per convèncer-los? –demanà el conseller.

–Deixeu-ho en les meues mans, que jo vos he portat fins ací i jo vos treuré –comentí–. Començarem per una roda de premsa, entraran tots els periodistes i a mitjan acte, vindrà una ambulància amb dos infermers que retornaran a Xesca a l'hospital i el doctor Bert, concretament, ens allisonarà sobre això de la leucèmia terminal i a la fi tot acabarà bé per a tots. Què vos sembla?

A les deu del matí aparegué la malalta tan ben maquillada i tan emblanquinada que pareixia una verdadera moribunda, mentre Laia la reconfortava i Dani li donava suport.

Els periodistes anaren passant d'un en un amb por de destorbar el silenci, potser el darrer descans d'aquella criatura que patia tan terrible malaltia que s'acomiadava del món entre els braços del caritatiu cantant.

I davant les preguntes dels estranyats periodistes, Dani reia interiorment perquè allò rutllava bé.

—Feu el favor de mirar per la malalta ací present, que jo no soc més que un treballador de la música que he vingut per acompanyar-la, ella és la protagonista, no jo.

—Bé, la meua presència també ha ajudat, no? —afegí el conseller.

—És el conseller que ve d'incògnit perquè vol donar suport a la malalta i per recolzar-la en els seus últims moments i per posar-se al seu servei, per al que faça falta. La malalta vol agrair a través de mi la participació dels més importants càrrecs...

El conseller tornà a respirar, un altre cop salvat. Em va picar l'ullet en agraïment.

—Sí, per favor, molta discreció —demanava als reporters amb cara de circumstàncies—, tot per la pacient que no pot veure's atabalada en aquests moments.

I Xesca tossia lleument per indicar com de greu es trobava, els periodistes baixaven la veu, li demanaven perdó i s'excusaven per haver sollat aquella llar de dolor de manera tan grollera.

Arribà l'ambulància i els periodistes que la veren arribar, s'imaginaren certament que era per a arregar la malalta.

—Bé —tallí jo—, la qüestió és que la senyoreta ha de retornar a l'hospital.

Aleshores la pujàrem a l'ambulància i agafaren el camí cap a la clínica.

La processó dels periodistes va eixir per acomiadar Xesca. Dani i el conseller s'abraçaven tendrament a la porta i es consolaven mútuament per la desgràcia d'una xica tan jove. Quan desaparegué l'ambulància, Gomis i Dani aprofitaren el moment i desaparegueren discretament sense ser molestats pels periodistes curiosos. Una volta Xesca arribà a l'hospital es netejà la cara, agafà un taxi i tornà a casa.

Però encara no havia arribat a casa sentírem que trucaven a la porta. Laia s'alçà i es dirigí a obrir. Entraren els guardaespalles del conseller, es posaren a buscar entre els mobles i sota els sofàs, i com que no trobaren res, abans d'explicar-nos què feien allí em miraren a mi. Jo m'imaginava que venien buscant el maletí, m'avancí a ells i quan el vaig trobar tot escampat per terra el torní a arreplegar. Posí tots els papers que hi havia per allí prop i a més a més vaig incloure el CD sense etiqueta que hi havia damunt del sofà. Abans de retornar-lo als goril·les m'agafaren a mi, m'alçaren per les aixelles i acabí llançat a dins del seu cotxe com un sac.

—Què voleu de mi? Jo no he fet res, al contrari, he salvat el vostre conseller i vos jure que no m'he emprovat el vestit que deixà al xalet, encara que ganes no me'n falten. No tinc res d'eixe senyor, fins i tot el vestit de fallera està al xalet, per portar-lo a la tintoreria... i a la modista. Diuen les xiques que està tot rebentat.

—No volem el vestit! —tallà enèrgicament el pinxo que manava l'escamot—. Volem eixe maletí i et volem a tu. Tu te'n vens amb nosaltres, perquè expliques què feia el maletí en les teues mans.

No van atendre les meues raons i em portaren davant del conseller. Quan vaig arribar a sa casa m'esperava al despatx, em va rebre d'esquena, estava mirant un plànol que tenia penjat a la paret. El mirava mastegant renecs.

—Açò em passa per fiar-me de qui no dec, soc un beneit, soc un venial...

I quan em va veure es tirà als meus braços pregant, implorant perquè jo li havia portat el maletí.

–Tu, que em vas salvar una vegada, tu ara has de tornar a ser la meua solució perquè... perquè mira... tu veus eixe plànol? Tu el veus?

Jo mirava i no veia més que carrers i places.

–Ací va la falla més gran que mai s'haja plantat a València –i col·locà el seu ditot sobre un quadre del plànol–. Tu ací no veuràs més que finques i pisos, no? Doncs no, ací tenim molt més. Açò és el plànol del barri de la Concòrdia, el millor lloc de tot el país per viure, les millors cases, amb les millors dotacions, la millor gent. Jardins, parcs, tota mena d'instal·lacions per a gent de possibles... I és clar! Pisos caríssims! I ho he acabat a temps. Jo, ho he acabat a temps, saps per què? Potser per a res! Tu veus eixa plaça, a la qual li he donat jo el nom de la plaça de la Pau? Doncs en eixa plaça vull plantar la falla més gran que mai haja vist cap valencià. Eixa serà la meua obra culminat, una falla de secció espacial, de fet no crec que ens admeten en cap secció, serà una fita memorable... i tu diràs per què.

–Sí, sí, efectivament, això em pregunte jo, per què vols fer una falla? –vaig mentir caritativament perquè era el que s'esqueia en aquell moment.

–Doncs començaré pel principi. Has de saber, amic... amic...

–Pi, el meu nom és Pi.

–Això anava jo a dir, amic Pi. Has de saber que vull centrar la meua carrera en l'àmbit municipal perquè... vull agrair a la ciutat tot el que m'ha donat. Però mira per on el meu íntim enemic, el president Albert, el molt honorable Arseni Albert, un dia va decidir que ell volia també viure al millor barri de la ciutat i saps per què? Per competir amb mi, en la falla futura que s'ha de plantar a la plaça de la Pau, i tot per fer-me la guitza. Allà on vaig jo, ell em segueix com un gosset, sempre per fotre'm, és clar!

–I si la planteu junts? No és una solució?

–No, perquè el barri és meu, la idea és meua i els diners són meus. I perquè l'honorable president l'únic que vol és fer-me perdre credibilitat i guanyar prestigi a costa dels meus diners. Però ell s'ha comprat un pis al barri només per dir que també té dret a formar una comissió. I així, la part nord és el seu sector i la part sud és el meu. Però resulta que la plaça està al mig i és comuna, però dos falles no hi caben, sobretot perquè la meua amidarà quasi dos-cents metres de llarg, sí, amb les tanques i tota la resta, segur! La plaça és meua!

–Sí, ja sé que les falles és una celebració molt especial per a vosaltres.

–Doncs sí, és com el bateig del barri nou que així entrarà a la història. Un barri sense falla és un barri que no existeix. Un barri sense ànima!

–I a més a més, els pisos que s'hi venguen així es revaloritzaran... al doble, potser?

–No és una qüestió de diners, encara que... aquella promoció necessita una empenentia, xicoteta, poca cosa. Per a nosaltres la falla és com l'any nou per als xinesos. No comencem l'any si no cremem la falla. I tot anava bé fins al dia de la presentació. Saps què passà el dia que em vau rescatar pel carrer? Doncs jo t'ho diré. Eixa vesprada jo signava un dels projectes més grans del país, era la urbanització de l'Albufera, una llacuna inservible i pudent que tenim al costat de València, plena de mosquits, tanques i poca cosa més... Jo la reconvertia en tres parcs temàtics i quatre urbanitzacions amb els millors camps de golf d'Europa. I un projecte que seria l'espenta definitiva que ens posaria al capdavant del món turístic, doncs també me'l va fotre l'Arse-ni. Va posar quatre xinesos substituïts dels que jo havia buscat per signar el projecte, eren falsos actors contractats que només volien gravar-me amb coses rares... comissions, ja saps, tot fals,

però volien gravar-me signant projectes fraudulents, que no eren fraudulents!

–Què és fraudulent? No conec eixa paraula.

–Fraudulent vol dir... que quan una persona et té enveja, inventa coses rares sobre tu perquè perdes la credibilitat. Això és fraudulent, una mentida que contenen sobre tu. Ho has entès?

–Perfectament.

–I per això, jo havia convidat els meus amics xinesos a la presentació de la nostra falla i així al mateix hotel que es signava el contracte de l'Albufera, es feia l'exaltació de la fallera major de la plaça de la Pau. Jo, en veure que m'estaven preparant un parany amb premsa i tot, vaig fugir amb l'ajuda de les meues falleres que s'estaven arreglant als camerinos i vestit així em vaig arregar al carrer, però la gravació que els vaig arravatar me la vaig deixar a casa d'eixa xicona malalta...

–Xesca.

–Sí, Sescà... i ara espere que tu me l'hages portat perquè... no és que hi pose res, ja saps, converses entre gent de negocis... i saps què? El pitjor de tot és que si no signe el projecte... no hi ha diners, i si no hi ha diners no hi ha falla. I si no hi ha falla, ja em puc acomiadar...

–I estem parlant de...

–Necessite 200.000 euros ja, només per al monument, a part un altre tant per a música, traca, flors... i un poc més per a...

–Que pensa dur l'orquestra simfònica de Londres?

–Home, no ho havia pensat però ara que ho dius... m'ho apuntes. Sí, sí, això faré... –I Gomis es posà a imaginar-s'ho tot mirant el cel com si tinguera l'orquestra londinenca a tocar de mà.– L'orquestra, el dia de l'ofrena, 120 músics, sobre una plataforma, tocant *València* sense parar, violins, *cellos*... Magnífic! Et compre la idea.

–I poden funcionar dos projectes de falles per a una sola plaça?

—És que la comissió que primer la plante se la quedarà, tot és perquè la mateixa plaça no té nom o, millor dit, té dos noms, nosaltres l'anomenem plaça de la Pau i ells, plaça de la Concòrdia. Com en l'ajuntament no s'aclareixen, creuen que són dos falles per a dos places. Ho entens? El primer que plante es queda la plaça! Bé, en definitiva, que tu et quedes a viure ací, fins que sàpies com aconseguir 200.000 euros... de moment. Perquè ja ho saps, si no signe el contracte no hi ha falla i si no hi ha falla, algú farà de ninot el dia de Sant Josep i no pense ser jo.

I peguí unes quantes cabotades d'assentiment.

—I ací estàs tu amb el maletí! Per fi ha aparegut! No deus haver vist res, veritat?

Gomis va obrir el maletí i comprovà que només li havia portat els fullets publicitaris de les seues promocions. Un CD sense etiqueta, que no era seu, però res de la gravació amb els negociadors als quals volia vendre l'Albufera.

—Ja ho entenc —i el seu to de veu canvià radicalment—, vols fer-te el dur amb mi. Vas de ximple per la vida, com un beneit però m'estàs dient que vols alguna cosa per donar-me la gravació. Bé, negociem. Però una cosa —comentà el conseller tot dirigint-se a mi—, tu et quedes a ma casa. No vull perdre't de vista! I no te n'aniràs perquè jo necessite 200.000 euros per a començar i tu vols una part d'eixos diners per retornar-me la gravació. Els dos necessitem diners i no sé d'on podem trauré'ls però els trauré.

—De la família, dels amics, dels mateixos fallers... de la conselleria, com a acte d'exaltació cultural...

—Ja no em queda quasi pressupost a la conselleria. I de la família i de la comissió no trauria ni la quarta part. Només em queda una solució... acabar-me tots el diners de la Conselleria que queden per a exaltació cultural en un projecte que tu presentaràs. Com que no ets familiar ni conegut meu

no podran dir que ha sigut un projecte manipulat. Però tot i això després... és clar, diran que és un escàndol, que no hi ha dret... tot això que s'inventen els periodistes quan no tenen notícies... i hauré de dimitir, clar! Total, queden tres mesos per a les eleccions!

–I què sé jo de cultura? Sé que és una cosa molt complicada.

–Efectivament, cultura és tot allò que no es pot explicar amb paraules fàcilment. Ho has clavat! Si contes una cosa i la gent ho entén és propaganda però si li pegues cent voltes per a explicar la cosa més senzilla i encara la gent no ho entén, això és cultura. Que grans som! Tu i jo farem coses! Ara et toca a tu presentar un projecte que s'intitule...

–Que s'intitule?

–Sí, que s'anomene! Això és la cultura. Que s'anomenarà... «Acció, causa i efecte de la tradició fallera en el folklore valencià.» Què et sembla?

–Molt cultural, perquè no he entés res.

–Eixa és la cosa. Prepara-ho, està tot a internet, copia i enganxa i tindràs 300.000 euros dels quals me'n retornaràs immediatament 200.000 a mi. Saps una cosa? Podem tirar endavant la falla! Tenim diners! Tenim falla! No sé què faria sense tu. És vore't i posar-me a pensar!

Jo vaig somriure perquè a mi no m'han fet falta mai els diners.

–Ara, m'és ben igual la meua carrera política, ara em dec al meu barri i serà on em bolcaré per fer el monument més gran que ningú haja admirat. Tenim diners! Demà mateix hem de buscar el millor artista.

–Però a aquesta alçada de l'any ja estaran tots llogats, els bons sobretot, només quedaran els mediocres, no creus?

–Doncs el comprarem, el farem que abandone la falla que estiga fent i que treballe per a mi només.

–El mateix pot fer el president Albert, et pot furtar l’artista faltant un mes per la plantada i deixar-te a tu plantat. Si un artista es deixa comprar per diners vol dir que amb més diners et pot deixar venut.

–Tens raó! No puc anunciar qui serà l’artista! Ho he de mantindre en secret! Ets un as, Pi! No sé què faria sense tu. Ara només queda convocar una assemblea general de tota la comissió i contar-los que jo sí que tinc pressupost i artista i que enguany, plantem! I amb aquests ingredients m’emportaré la totalitat de la gent del barri. Farem una nova arplegada i una nova apuntada...

Gomis anava parlant tot sol tan alegrement quan jo li vaig fer la pregunta que el tornà a la Terra.

–Els diners que m’has de donar... ja els tens a la butxaca o encara ho ha d’aprovar el presi?

Un silenci incòmode va omplir tot el cotxe, a Gomis se li unflaven les venes del coll, es posava roig per moments, la boca li tremolava. Va obrir les finestres, tragué el cap per fora i llançà a l’aire:

–President!... Trampós! Farsant! Mentider! Lladre!... Ell farà el mateix, segur! Però ell té més pressupost. Aleshores cal afixar-se. Espavila, Pi, que has de presentar un treball ben interessant si volem diners! Demà busque l’artista i en una setmana fem l’assemblea, pense arrasar! I sobre deixar el presi fora de joc, posa’t a pensar coses, ja! Obri internet!

Les consultes per trobar un artista acabaren amb un nom: Vicent Santolaya, un geni, un mestre del volum i un catedràtic de la forma. Quaranta anys d’experiència però ara retirat. Gomis em contà després com van anar les negociacions entre ell i l’artista.

–Impossible que jo torne a tocar el fang, una altra vegada, estic retirat. I no hi ha preu per fer-me tornar al taller. Impossible!

–Què li sembla –va insistir Gomis– si em fa un pressupost per a un monument com no n’ha fet un altre igual en la seua vida, em presenta eixe pressupost i jo li’l doble? Doncs eixa és la negociació, no hi ha més discussió. Vosté em diu quan val la falla més gran que mai s’haja vist i jo li doble eixa quantitat, sense mirar-la.

–No seràs capaç.

–Pose’m a prova!

Santolaya li va escriure una xifra en un paper, el doblegà perquè no volia que es viera la quantitat de diners que hi havia posat i Gomis sense obrir el paper agafà el boli i va escriure damunt: x 2! El signà sense obrir-lo i li’l retornà a l’artista.

L’artista començà a tremolar.

–Ara, només hi ha una condició. I és que no parlarà amb ningú d’aquest encàrrec. I no l’ensenyarà a ningú, tampoc. I jo li portaré els ajudants que necessite. Però demà vull un dibuix ja del que serà la falla, per presentar a la comissió.

Vicent quequejava en comptes de parlar però Gomis volgué entendre que li deia sí a tot. I a l’endemà li portà vint ajudants que, quan l’artista els va veure tingué la impressió que més prompte eren vigilants i no una altra cosa. Inclús tenia la impressió que alguns amagaven alguna escopeta a sota la granota de treballar. Però es posà a fer dibuixos com si s’haguera tornat boig i de tant en tant la mà es posava a tremolar quan pensava en la quantitat de diners que hi havia signat, però de seguida tornava a respirar i la mà dòcilment resseguia el treball sobre el paper per acabar el primer esbós de la falla.